

Men hon — den kloka — skulle nog ställa om så, att de blevo tvungna att återlämna tjuvgodset. Nå, Måns trodde just inte mycket på den saken. Men följande morgon fick han annat att veta. När han kom ut på gården hörde han en häst gnägga. Och när han så gick till stallet stod hästen där och gnäggade efter foder. Och selen hängde på väggen och vagnen stod i porten. Nu måste även han erkänna Kärremåla-Gunnels stora makt och det kan man lita på, att har Gunnel varit mycket sökt förr, så blir hon det ännu mera hädanefter.

Både länsmannen och notarien brusto i skratt och även Petter instämde.

— Nå, frågade länsmannen, upptäckte du något vidare?

— Ja, svarade Petter, jag såg något som varken Måns eller hans käring märkt.

— Vad var det?

— Jo, att vagnen blivit tvättad, ja, till en del rent av skurad med sand.

— Så!

— Ja, men det var dock inte bättre gjort än att jag såg spår efter blodfläckar både på bottenbrädan och på häckarne. Och det halmboss, som enligt vad Måns försäkrade fanns, när vagnen stals, var alldeles borta, då den kom igen.

Nu tog notarien ordet och framställde en fråga:

— Min käre Petter, såg du om på högra framhjulet av vagnen en vid pass tre tum lång bit av hjulskenan saknades?